

ရွှေပဒေသာစာပေ

မိုးတက်ပွင့်

ရှေ့ကလေး

(အမျိုးသမီး : မင်းဝင်းဝင်း)

အခန်း(၁)

“ဟိုမှာ ...ဟိုမှာ ”

“ လိုက်လေ...လိုက် ”

“တို့ ကိုမောအောင် လုပ်နေတာ”

“မိလို့ ကတော့လား၊ ကောင်မ အရေခွံစုတ်ပစ်မယ်”

မောနေပြီဖြစ်ပေမယ့် ခြေလှမ်းကိုအရှိန်လျှော့ချမပစ်ရဲပေ။ အားတင်း၍ ပြေးနေသောခြေလှမ်းတွေ နည်းနည်းသစ္စာဖောက်၍ နောက်ကျကြည့်၊ ကိုယ့်ဘဝ နှံ့နှံ့ပြီ။ ကိုယ်က သားကောင်ဘဝရောက်နေတာမို့ မုဆိုးတွေလက်ထဲ ရောက်သွားတာနှင့် အမဲလို စားပစ် ဝါးမျိုပစ်ကြမှာ လေ။ ဖိနပ်မပါဘဲ ပြေးနေရသည့် ခြေထောက်တွေ ကျိန်းစပ်နာကျင်နေတာကိုပင် နာကျင်ရကောင်းမှန်းမသိ၊ ကာမခံတွင်းထဲ မသက်ဆင်းရလေအောင် ခြေထောက်တွေကို မနားတမ်း အလုပ်ပေးနေရသည်

။

ဆိုးဝါးလိုက်တဲ့ ကံ ...

ကယ်မည့် သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှမရှိ၊ အကူအညီတောင်းဖို့ လာဘ်မမြင်သည့် လမ်းမပေါ်မှာ ခွေးပြေးဝက်ပြေး ပြေးနေရတာ အားသွန်ခွန်စိုက်နှင့် ပါ။

“ဟော”

ရှေ့မှာ ကားတစ်စီးလာနေပြီ။ လူတိုင်းက ယုတ်မာနေမှာ မဟုတ်ဘူး လို့ စိတ်ကိုတင်း၊ ဇွတ်မှိတ်အကူအညီတောင်းဖို့ လက်ကိုဆန့်တန်းကာ ကားကိုတားဖို့ ပြင်လိုက်စဉ်...

ကားမီးရောင်က မျက်စိကို တန်းခနဲစူးစေလျက်...

“အား...”

ကြောက်သည့် စိတ်ကို ပို၍ ကြီးထွားစေသော သေမင်းခေါ်သံက ကိုယ့်ဆီကို တည့်တည့်မတ်မတ်ကြီး တိုးဝင် လာပြီး ‘အား’ခနဲ အော်သံနှင့် အတူ လောကကြီးတစ်ခုလုံး အမှောင်ဖုံးသွားလေတော့၏။

*

အခန်း(၂)

“တိတိ တိတိ”

ကားဟွန်းသံလို အမျှင်ရှည် ပါးစပ်က ဆွဲအော်လိုက်သံက စူးခနဲထွက်လာသည် ။ ဆယ်နှစ်အရွယ်ကလေးမလေးမှာ ဆိုဖာလက်တန်းပေါ်ကိုတက်ထိုင်ပြီး တစ်ဦးတစ်ယောက်တည်း ကစားနေပေမယ့် တစ်ယောက်တည်းအသံပဲ ဆူညံနေသည် ။

“ဘော် ... ဘော် ... ဘူ ...”

“ဂျိမ်း ... ဂျိမ်း ...”

သမီးငယ်လေးတစ်ယောက်တည်းနှင့် ဆူဆူညံညံကစားနေတာကိုကြည့်ပြီး ပြုံးနေကြတဲ့ မိဘနှစ်ပါးရဲ့ ရင်မှာ ပီတိတွေ ဖိတ်တစ်ဝက်စင်တစ်ဝက်နှင့် တစ်ယောက်တည်းမွေးထားမိတာကိုပဲ စိတ်မကောင်းသလိုလို၊ ကစားဖော်ထပ်မွေးမပေးနိုင်ခြင်းအတွက် သမီးကိုကြည့်ပြီး ထိထိရှရှ ဖြစ်သွားမိတာ ရင်ဘတ်ထဲမှာ ။

“သမီး”

မိခင်ကခေါ်လိုက်တော့ သူမလေးက လှည့်ကြည့်သည် ။

“ဘာတွေအော်နေတာလဲ သမီးရဲ့ ”

သူမလေးက ရယ်လိုက်ပြီး...

“တီတီဆိုတာ ကားဟွန်းတီးတာလေ မေမေရဲ့ ”

“ဒါဆို ဘော်... ဘူဆိုတာက သဘော မောင်းတာပေါ့၊ ဟုတ်လားသမီး”

ဖခင်က သမီးမျက်နှာလေးကို ငုံ့ကြည့်ပြီးမေးလိုက်တော့၊ သူမလေးက ခေါင်းလေးညိတ်ကာ...

“ဟုတ်”

“ဖေဖေသဘောပေါက်ပြီ ဂျမ်း... ဂျမ်းဆိုတာ ရထား ဖေဖေပြောတာမှန်ရဲ့ လားသမီး”

“Yes...”

သူမလေးက လက်ကလေးမြှောက်၍ အော်လေ၏။ ဖခင်က ပွေ့ချီပြီး ပေါင်ပေါ်သို့တင်လိုက်သည် ။ သူမလေးနာမည်က နန်းစီလာမဒီတဲ့ ။ ဖခင်က ရှမ်းအမျိုးသားဖြစ်ပြီး မိခင်က ဗမာမို့ သူမလေးက ရှမ်းဗမာကပြားမလေးပေါ့။ နှစ်ဖက်အဘိုးအဘွားဟူ၍ တစ်ယောက်မျှမရှိကြတော့သဖြင့် မိဘနှစ်ပါးကစုံပုံပြီး ချစ်ရပါသော တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေးပါ။

“ကဲ သမီး”

“ရှင်”

“မနက်ဖြန် ဖေဖေတို့ သမီးလေးကိုခေါ်သွားမယ်။ သမီးလေးလိုက်မှာ လား”

“ဘယ်ကိုသွားမှာ လဲ ဖေဖေ”

“တောင်ကြီးကိုပေါ့ သမီးရဲ့ ၊ တစ်နှစ်တစ်ခါ မီးပုံးပျံပွဲအထိ

အလည်ပြန်ကြတာလေ။ သမီးမေ့နေပြီလား။”

မိခင်က ခေါင်းလေးကိုပွတ်၍ ဆိုမှ သူမလေး သတိရသွားကာ...

“ဟုတ်သားပဲ၊ သမီးမေ့နေလို့ ။ ဆောရီးနော် ဆောရီး”

“ဟွန်း ငယ်ငယ်လေးနဲ့ မေ့တတ်လိုက်တာ၊ ဖွတ်မလေး”

“ဟာ... မေမေနော်၊ သမီးကို ဖွတ်လို့ မပြောပါနဲ့ ။ ဖွတ်ဆိုတာ အရောင်မွဲတယ်လို့ မေမေပဲပြောတာ”

“ဟုတ်သားပဲ မေကြီးရဲ့ ။ သမီးလေးကို ဖွတ်လို့ တော့ မပြောပါနဲ့ ကွာ။ ကိုယ့်သမီးလေးက အဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ ရတနာလေးပါကွ”

“ဒါပေါ့ ... သမီးက စိန်ခဲ... မြခဲ... ပတ္တမြားခဲ”

“ကဲ ကြည့်၊ ကို့သမီးက ဖအေထက် သမီး တစ်လကြီး”

“အင်း... သမီးလေးရဲ့ အဘိုးအဘွားတွေသာရှိရင် ဘယ်လောက်များ သည်းသည်းလှုပ် လိုက်ကြမယ် မသိဘူး”

ဖခင်၏ စကားကြောင့် မိခင်မျက်နှာပျက်သွားလေတော့ သူမလေးက ဘာရယ်မသိဘဲ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိတာ ကံကြမ္မာနေ့စွဲကို ကြိုမမြင်ဘဲ ကြက်ခြေခတ်လိုက်မိခြင်းလား။ နောက်တော့ ဖခင်ဖြစ်သူက ရယ်သွမ်းသွေး၍ ...

“ကဲ ... ဒါလေးပြောမိတာနဲ့ မျက်နှာက ပျက်ပြီ။ စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့ မိန်းမရယ်၊ ဘယ်သူမဆို ကိုယ့်မိဘအသက်ငွေ့ငွေ့လေးပဲ ကျန်နေပါစေ၊ မိဘကိုသက်ရှိထင်ရှားနဲ့ ပဲ မြင်ချင်ကြတာပါ။ ဒါပေမဲ့ သေခြင်းတရားကို သားရေပင်လို ဆွဲဆန့်လို့ မှ မရဘဲကွာ”

“ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ် ကိုရယ်၊ ဒါပေမဲ့”

“ဒါပေမဲ့တွေ့တာတွေ လုပ်မနေနဲ့ တော့လေ၊ ကို အ လုပ်သွားတော့မယ်။ မေကြီးတို့ သားအမိက မနက်ဖြန်ခရီးသွားဖို့ အဆင်သင့်လုပ်ထား... ဟုတ်ပြီလား”

ဇနီးနှင့် သမီးကို အသက်လောက်ချစ်ပါသောဖေဖေ။ လက်ပြနုတ်ဆက်သွားခြင်းက ထာဝရခွဲခွာခြင်း အတွက်ဆိုတာ ဖေဖေထွက်သွားပြီး နှစ်နာရီလောက်အကြာမှာ ပဲ ဖုန်းစင်ဘေးမှာ မေမေ ပျော့ခွေကျသွားပြီ၊ နှလုံးရောဂါရှိတဲ့ မေမေပါ စီလာဆိုတဲ့ ကလေးမလေးကို ခွဲခွာသွားကြတာ ဒုက္ခပျိုးတဲ့ ပထမနေ့ပါ။

“မေမေ... မေမေ”

*

အခန်း(၃)

“မေမေ ... မေမေ”

ကုန်းအော်ပြီး ထထိုင်လိုက်၏။ သူမ ဘာဖြစ်တာလဲ။

“သူသတိရ လာပြီ”

“ညီမလေး သတိရပြီလား”

သီရိကိုကိုနှင့် ပီတိကိုကိုတို့ ညီအစ်မ သူမလေးအနားသို့ တိုးကပ်လာကြသည် ။ ညက သီရိကိုကို ကုမ္ပဏီကနေအပြန်၊ သူငယ်ချင်း နေမကောင်းတာကို လှည့်ဝင်မေးနေလို့ အိမ်ကိုမိုးချုပ်မှ ပြန်လာ ဖြစ်၏။ လမ်းမှာ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ကားနှင့် တိုက်မိမလိုဖြစ်ပြီး ကောင်မလေးက အကြောက်လွန်ပြီး ရှောင်ဖြစ်သွားတာလေ။

ကိုယ့်ကားနှင့် မတိုက်မိပေမယ့်...

မေ့လဲသွားတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဒီအတိုင်းထားခဲ့ဖို့ အထိ သူမရင်မှာ ဥပေက္ခာမရှိပေ။ လူလူချင်း ကူညီရိုင်းပင်းကြတာ မြန်မာလူမျိုးတွေရဲ့ ချစ်စရာမလေ့ပဲမဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် သီရိကိုကို သူမလေးကို အိမ်ခေါ်လာခဲ့ခြင်းပါ။

“ကျွန်မ ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘယ်ကိုရောက်နေတာလဲဟင်”

သီရိကိုကို အပြုံးနှင့် သူမလေးလက်ကိုဆုပ်ကိုင်လိုက်ရင်း

“ညီမလေးကို မမကားနဲ့ တိုက်မိမလိုဖြစ်တာလေ။ ညီမလေး အကြောက်လွန်ပြီး မေ့လဲသွားလို့ ။ အဲဒါ မမအိမ်ကိုခေါ်လာတာလေ”

“ဪ”

“မမနာမည် သီရိကိုကိုပါ။ သူကတော့ မမရဲ့ ညီမလေး ဒေါက်တာ ပီ တိကိုကိုပေါ့”

ပီတိကလည်း ဖော်ရွေစွာ ခေါင်းလေးညိတ်၍ ပြုံးပြသည် ။ နှစ်ယောက်စလုံးက လှပကြော့ရှင်း ယဉ်စေ့နှင့် ကျက်သရေအပေါင်းတို့ ဆောင်ယူလာသူတွေ။

“ဒါနဲ့ ညီမလေးနာမည်က ဘယ်သူလဲဟင်၊ မမတို့ ဘယ်ကိုပြန်ပို့ပေးရမလဲ”

“ရှင်”

ပြန်ပို့ဖို့ ပြောလိုက်တာနှင့် စီလာမျက်လုံးလေးဝိုင်းသွားပြီး မျက်ရည်တွေ ပြိုက်ခနဲကျလာတော့၊ သီရိကိုကို နားလည်သလိုလိုရှိသွား၏။ သူမလေးကို ကားနဲ့ တိုက်မမလိုဖြစ်တုန်းက သူမလေး မောကြီးပန်းကြီးနဲ့ ပြေးလာတာလေ။ ပြီးတော့ သူမလေးကို ကားပေါ်ပွေ့တင်ပြီး မကြာခင်မှာပဲ လူတစ်စု ရောက်လာပြီး...

“တောက် ဘယ်ရောက်သွားတယ်မသိဘူး၊ တော်တော် လျင်တဲ့ ကောင်မလေးပဲ”

“တွေ့ရင်တော့လား၊ အရေခွံ ဆွဲနှာပစ်မယ်”

သီရိကိုကို အဖြစ်အပျက်တွေကိုပြန်တွေးပြီး သက်ပြင်းချလိုက်မိသည် ။

“ကျွန်မကိုပြန်ပို့မပေးပါနဲ့ မမရယ်၊ ကျွန်မ ဒီမှာပဲ အိမ်ဖော်ဖြစ်ဖြစ် လုပ်ပါရစေနော်။ အိမ်ပြန်တာနဲ့ ကျွန်မဘဝပျက်မှာ မမရဲ့ ။ ကူညီပါနော်”

“အိမ်ပြန်ရင် ဘဝပျက်မှာ ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် မမရယ်၊ ကျွန်မနာမည် နန်းစီလာမဒီပါ။ မိဘနှစ်ပါး စလုံး ဆုံးသွားပြီးကတည်းက ဖေဖေရဲ့ ညီမဝမ်းကွဲ လင်မယားရဲ့ အုပ်ထိန်းမှုအောက်မှာ စီလာ ကြီးပြင်းလာခဲ့ရတာပါ။ အန်တီက သူ့ယောက်ျားကို ကြောက်ရတယ်လေ။ ဦးလေးက စီလာ့ကို အမြဲနှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲနေတာ မမရဲ့ ။ အခု စီလာ့ကို အဖေအရွယ်ကြီးနဲ့ မြူစားနေကြတာ။ အဲဒီသူဌေးဦးရော်နီဆိုတဲ့ လူကြီးက စီလာ့ကိုစော်ကားဖို့ ကြံလို့ စီလာ သူခေါင်းကို ပန်းအိုးနဲ့ ရိုက်ပြီး ပြေးလာခဲ့တာပါ။ စီလာ့ကိုကူညီပါ မမရယ်နော်”

“ဘုရား ... ဘုရား ... သူသေများ သွားပြီလားကွယ်”

“ဟို... သေတော့မသေနိုင်ပါဘူး မမ”

သီရိကိုကို ရင်ဘတ်လေးကိုဖိ၍ ညီမဖြစ်သူကိုကြည့်လိုက်သည် ။ ပီတိကိုကိုက သက်ပြင်းချသည် ။ မိန်းမသားတွေရဲ့ ဘဝက ဘယ်လောက်ပဲ ဆူးခတ်တွေနဲ့ ခြံရံထားပါစေ၊ စွင့်စွင့်ကားကားနဲ့ လှနေတဲ့ အခါ နှင်းဆီတစ်ပွင့်လို လိုချင်တပ်မက်သူတွေက ရိုးသားခြင်းနဲ့ ရော သူခိုးကျင့်သူခိုးကြံ ကြံချင်တဲ့ သူရောနဲ့ လုံခြုံမှုမရှိပါလား။

တည်တည်တံ့တံ့နဲ့ နေတာတောင် ထိခလုတ် ပါးခလုတ် လုပ်ချင်ကြတာ၊ ခုလို မိဘမဲ့ကလေးမလေးကို အလစ်ချောင်းနေကြတဲ့ ကာမဘီလူးတွေရဲ့ လက်မှ လွတ်အောင် မိန်းမပီသစွာ၊ ကိုယ်ချင်းစာတရား လက်ကို င်ထား၍ ကယ်တင်ဆောင်မမှ ဖြစ်မှာ ပါလေ။ ငါမကယ် သေဖွယ်ရာ

ရောက်တော့မယ်ဆိုတာမျိုး သူမတို့ ကမှ မကယ်တင်ဘဲ ဆက်မျှောလိုက်ရင် အို မတွေးရဲစရာပါပဲလား။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် လုံခြုံစိတ်ချရမည့် နေရာက အရှားသား။

“မမ”

“ဟင်”

“သူပြောသလို ပီတိတို့ သူ့ကိုခေါ်ထားမှ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဘဝပျက်လောက်တဲ့ အန္တရာယ်ကြုံနေရတာကို မိန်းမချင်းကိုယ်ချင်းစားပြီး ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ပစ်လိုက်ဖို့ ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး မမ”

“ဟုတ်တယ် ပီတိ၊ မမလည်း အဲဒါပဲစဉ်းစားနေတာ”

“စဉ်းစားမနေနဲ့ တော့ မမ၊ သူ့ပုံစံလေးက ရိုးသားဖြူစင်ပါတယ်။ ခေါ်သာထားလိုက်တော့”

“မမ ... မမတို့ တကယ်ပြောတာလားဟင်၊ စီလာ ဝမ်းသာလိုက်တာ”

စီလာ တကယ်ပဲဝမ်းသာလွန်းလို့ ထတောင်ခုန်ချင်မိသည် ။ အန်တီသော်တာခမျာ စီလာ့ကို တူမလေးရယ်လို့ ဘယ်လောက်ပဲ ချစ်ချစ် သူ့ယောက်ျား လူ့ဘီလူးကြီးအာဠာဝကကိုတော့ မလွန်ဆန်နိုင်။ အန်တီကိုယ်တိုင်တောင် ဖိန့်ဖိန့်တုန်လို့ ။ မိမွေးတိုင်းဖမွေးတိုင်းပုံစံနဲ့ နေရတဲ့ ရက်က အနည်းသား။ ထစ်ခနဲဆို လက်ပါ၊ ထစ်ခနဲဆို လက်ပါနဲ့ ငယ်နိုင်မို့ စီလာခမျာအရိုက်မခံရတဲ့ နေ့ဆိုတာလည်း မရှိသလောက် ရှားသည်လေ။

အိမ်ရှင်ကိုပြန်ဟောင့်သည့် ခွေးလို စီလာ့မိဘအိမ်မှာ နေ၊ စီလာ့ပိုင်

ဆိုင်မှုတွေနဲ့ ထိုင်စားပြီး စီလှာအပေါ်မှာ ဗိုလ်ကျတာ
ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ။ ဒါတောင် စီလာရမယ့်အမွေတွေက စီလာအိမ်
ထောင်ကျမှ ရှေ့နေကြီးဆီကရမည်ဆိုပြီး ဟိုလူနဲ့ ပေးစားဖို့ လုပ်လိုက်၊
ဒီလူနဲ့ ပေးစားဖို့ လုပ်လိုက်။ စီလာ ခေါင်းချည်းပဲခါနေတော့ တစ်ချက်ခု
တံနှစ်ချက်ပြတ်ဖြစ်အောင် ဦးဂျော်နီဆိုတဲ့ သူဌေးဆီမှာ စီလှာကို ရောင်း
စားသလိုမျိုး ငွေတွေယူပြီး စီလှာကိုရတဲ့ နည်းနဲ့ ယူဖို့ ယုတ်မာခိုင်းတာ။

စီလာကလည်း ...

တုံးဖိထားလို့ ဖားဖြစ်နေပေမယ့် ကြွက်လို ကိုယ်လျှောက်မည့် လမ်း
အတွက် ကိုယ်ဖောက်ထွက်ဖို့ လွတ်လမ်းကိုရှာနေတဲ့ သူ။ အသက်သာ
အသေခံသွားမယ်၊ သူများ ယုတ်မာတာကို ဖားလို ဖားပေါင်စင်း အရိုက်
ခံဖို့ အထိ မပျော့ညံ့ချင်လို့ ဦးဂျော်နီနဲ့ ထည့်လိုက်တာကို
ကြည်ကြည်ဖြူဖြူနဲ့ လိုက်သွားခဲ့တာပေါ့။ ဦးဂျော်နီအိမ်ကိုရောက်မှ ယု
တ်မာဖို့ ကြိုးစားတဲ့ လူကြီးကို အချို့သတ်ပြီး ပန်းအိုးနဲ့ ခေါင်းကိုရိုက်ခွဲခဲ့
တာ။ စီလာ မနည်းလွတ်အောင်ပြေးခဲ့တဲ့ လမ်းခရီးမှာ နောက်ပြန်လည့်
ဖို့ စိတ်ကူးရှိပါ့မလား။

ကြုံရာအရပ် ကျရာဘဝမှာ စီလာ ထမင်းပဲငတ်သေသေ၊ ငါးစိမ်းသ
ည် ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကော်ဘူးကော်ခွက်ပဲ ကောက်ရောင်းစားရစားရ၊ သမာ
အာဇီဝကျကျနဲ့ တစ်ဝမ်းတစ်ခါးအတွက် ရှာစားမည်။ ဒင်းတို့ လက်က
လွတ်ရင် ပြီးရောပဲ။ အမွေတွေလည်း ဘာမှ မမက်မောပေ။

“ဒါနဲ့ စီလာက ရှမ်းမလေးလားဟင်”

“ဖေဖေကရှမ်း... မေမေက ဗမာပါ မမ”

“ဟုတ်လား”

“စီလာ ... မမတို့ ကိုခွဲခေါ်မှ ထင်တယ်”

“ရှင်”

ဝီတိက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“မမက နှစ်ယောက်ဖြစ်နေလို့ လေ”

“ဒါဆို စီလာ... မမတို့ ကို မမသီနဲ့ မမဝီလို့ ခေါ်မယ်လေ ကြိုက်လား

”

“အမလေး ... ညည်းလေးလုပ်မှ ပဲ ကျုပ်တို့ နာမည်တွေ အရသာပျက်ကုန်ပါပြီ”

“ရှင်”

“ကဲ ဝီတိက စတာပါ၊ ညည်းလေးကြိုက်သလိုသာ ခေါ်၊ ဟုတ်ပြီလား

”

“ဪ... ဒါနဲ့ ”

ဝီတိက ခါးလေးကိုင်ပြီး စီလာမျက်နှာကိုငုံကြည့်သည် ။

ကိုယ်တွေက သူမဘဝလေးကို လုံခြုံအောင် ကာကွယ်ပေးမည်ဆိုကတည်းက မြို့ရိုးလည်း ခိုင်ရမည်၊ တံခါးလည်း လုံနေမှ မဟုတ်လား။ တော်ကြာ စီလာကိုပြန်တွေ့သွားကြမှ ဖြင့် ကိုယ့်ရှုးနဲ့ ကိုယ်ပြန်ပတ်ခံရရင် ဒုက္ခ”

“ဒါနဲ့ ဆိုပြီး စကားမဆက်ဘူး၊ ဘာလဲ... ဝီတိရဲ့ ”

“စီလာကို သူ့အိမ်ကပြန်တွေ့ရင် မမှတ်မိအောင် လုပ်ရမယ် မမ”

“ဘယ်လို”

“ဟုတ်တယ်၊ ပုံစံပြောင်းရမယ်။ နာမည်က အစပေါ့”

“အင်း ... ဟုတ်တယ်၊ စီလာ ဘယ်လိုနာမည်ပြောင်းချင်သလဲ၊ စဉ်းစားပါဦး”

“အင်း”

စီလာတွေခနဲဖြစ်သွားလေ၏။ မမတို့ ပြောနေတာလည်း ဖြစ်သင့်တာမို့ စီလာ သူမနာမည်ကို အသစ်ကင်ပွန်းတပ်ဖို့ အတွက် ဟိုကြည့်ဒီကြည့်နှင့် ပဲ စဉ်းစားနေမိသည် ။ သီရိတို့ ညီအစ်မက စီလာအဖြေကိုပဲ ငြိမ်သက်သွား နားစွင့်နေကြ၏။

စီလာ မျက်လုံးကလေးလည်ကာ စဉ်းစားရင်း အကြည့်က နံရံမှာ ချိတ်ထားသည့် ပန်းချီကားချပ်ပေါ်မှာ ရပ်တန့်သွားသည် ။ ပန်းချီလက်ရာက ကမ်းမမြင်လမ်းမမြင်ပုံစံ ပင်လယ်ထဲမှာ လှေကလေးတစ်စင်း။ ပဲ့ကိုငံရှင်မပါတဲ့ လှေကလေးခမျာ မျောချင်ရာမျောနေရသည့် ပုံစံ။ စီလာဖြတ်သန်းခဲ့ရတဲ့ ဘဝကရော ဒီလှေကလေးနဲ့ ဘာထူးလို့ လဲ။

“စီလာ့ဘဝက ဟိုပန်းချီကားထဲက လှေကလေးလိုပါပဲ”

“ဟင်”

ဝီတို့ ညီအစ်မ ပြိုင်တူပင် ပန်းချီကားကို လှည့်ကြည့်ဖြစ်သွားကြ၏။

“တက်မစုံရွက်မပါဘဲ မျောချင်ရာမျောလာတဲ့ လှေကလေးကို အခု မမတို့ က ဆယ်ပြီး ကမ်းကပ်ခွင့်ပေးလိုက်ပြီလေ။ အဲဒါကြောင့် စီလာ့နာမည်ကို လှေကလေးလို့ ပဲ ပြောင်းလိုက်တော့မယ်”

“လှေကလေး”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီနေ့ဒီအချိန်ကစပြီး စီလာဆိုတဲ့ နန်းစီလာမဒီက သေ

ဆုံးသွားပြီ။ ကျွန်မနာမည် လှေကလေးပဲပေါ့”

“ညီမလေးစိတ်ကူးက ကောင်းလိုက်တာကွယ်၊ မင်းခေါ်သလို မမသီ
... အင်း... မမသီတို့ ဒီနာမည်လေးကို သဘောကျပါတယ်”

“စီလာ... အဲ လှေကလေး ဒီမှာ ပျော်သလောက် နေပါကွယ်။ မမတို့
ကို ကိုယ့်အစ်မရင်းတွေလိုပဲ သဘောထားပေါ့”

လှေကလေးလို့ နာမည်ပြောင်းလိုက်တဲ့ လှေကလေး ပြုံးလိုက်ကာ
...

“စီ... အဲ လှေကလေးလည်း မမတို့ ဘက်က မေတ္တာတွေ ရေကြီးပြီး
ကမ်းမလျှံသရွေ့ မမတို့ ရဲ့ အကြင်နာကျန်းစုလေးမှာ ပဲ ခိုကပ်နေမှာ ပါ
”

ဒါ လှေကလေးရဲ့ မှန်ကန်သောစကားပါ။ တုံးပိခံနေရတဲ့ ဖားက
လေးအတွက် ရှင်သန်ရာကမ္ဘာက နွားခြေရာခွက်ပဲဖြစ်ပါစေ၊ သမုဒ္ဒရာ
လိုထင်မှတ်ပြီး ကျေးဇူးရှင်တွေရဲ့ အပါးမှာ ခြေသုတ်ပုဆိုးမြွေစွယ်ကျိုးနှ
ယ် နေပါရစေ။ ဦးလေးဦးကျော်ရင်ရဲ့ လက်က လွတ်ရင် ရပြီ။

★